

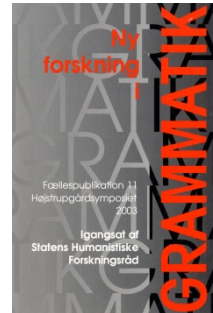
Ny Forskning i Grammatik

Titel: Komplekse prædikater i spansk

Forfatter: Helle Dam

Kilde: B. Lihn Jensen, I. Korzen og H. Høeg Müller (red.).
Ny Forskning i Grammatik 11, 2004, s. 69-82

URL: <http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/nfg/issue/archive>

© Forfatterne og Syddansk Universitetsforlag 2004

Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Søgbarhed

Artiklerne i de ældre numre af *Ny Forskning i Grammatik* (1993-2012) er skannet og OCR-behandlet. OCR står for 'optical character recognition' og kan ved tegngenkendelse konvertere et billede til tekst. Dermed kan man søge i teksten. Imidlertid kan der opstå fejl i tegngenkendelsen, og når man søger på fx navne, skal man være forberedt på at søgningen ikke er 100 % pålidelig.

Komplekse prædikater i spansk

Helle Dam

1. Indledning

Nogle verber har en mere rummelig eller generel betydning end andre. Disse verber kan i nogle tilfælde indgå i en særlig tæt forbindelse med komplementet således at der dannes et komplekst prædikat. I sådanne konstruktionstyper fungerer verbet som støtteverbum, og den betydningsmæssige vægt ligger i komplementet. Følgende sætning er et eksempel derpå:

(1) Libia dio un grito de alegría (“Libia gav et skrig af glæde”)

Dette indlæg har til formål at forklare hvordan komplekse prædikater i spansk dannes. Det bygger på den tese at sproglige størrelser er hierarkisk opbyggede af mindre dele, dels funktionelle størrelser, dels leksikalske størrelser. Disse adskiller sig bl.a. ved den måde hvorpå de bidrager til etablering af betydning; funktionelle størrelser indeholder instrukser til os om at forstå leksikalske størrelser på en bestemt måde. Forklaringen af komplekse prædikaters struktur hviler på unifikationsgrammatikkens begrebsapparat. Med dette udgangspunkt baserer forklaringen sig på den antagelse at verbal og komplement udgør to forskellige trækstrukturer der unificeres i en ny og mere kompleks trækstruktur. Denne unifikation kan kun finde sted hvis bestemte betingelser er opfyldt. Jeg vil argumentere for at det komplekse prædikat har en funktionel abstrakt kerne. Det er tilstedeværelsen af nævnte betingelser der tillader denne kernes operationer.

I modsætning til andre, mere deskriptive, analyser af komplekse prædikater, er denne artikels ærinde at give en processuel redegørelse for dannelsen af komplekse prædikater der forklarer hvordan leksikalske og funktionelle størrelser interagerer.

2. Verbernes betydning – selektionsrestriktioner

Leksemer adskiller sig paradigmatiske fra funktionelle størrelser ved at indgå i hyponomirelationer. Sådanne hyponomirelationer kan være mere eller mindre præcise, afhængig af hvor rummelige leksemernes betydning er. Nogle er meget rummelige og kan derfor optræde i mange forskellige semantiske kontekster. Dette gælder for eksempel *poner* og *dar* som eksemplificeret nedenfor.

- (2) El vendedor **pone** cuidadosamente allí la botella de leche (“sælgeren sætter forsigtigt flasken med mælk der”)
- (3) El albatros más grande **pone** el huevo más grande (“den største albatros lægger det største æg”)
- (4) El Cuerpo Nacional de policía **pone** freno a la piratería dentro del sector de la distribución informática (“politiets afdeling for national efterforskning sætter en stopper for hacking inden for distribution af datasystemer”)
- (5) La gente se **dio** cuenta de su poder (“folk lagde mærke til hans magt”)
- (6) La decepción me **da** sueño (“skuffelse gør mig træt”)
- (7) Luego tu madre te despertó y te **dio** un vaso de leche (“derefter vækkede din mor dig og gav dig et glas mælk”)

Det at disse verber kan bruges i så mange forskellige semantiske sammenhænge, gør at de ofte betegnes som polyseme.

Andre verber har en meget snæver betydning og kan derfor kun optræde i meget præcise semantiske kontekster. Dette gælder for eksempel verberne *aovar* (“at lægge æg”) og *ordeñar* (“at malke”) som illustreret i følgende sætninger.

- (8) La monarca llega a Quebec en junio. La hembra **aova** sobre el algodoncillo (“monarksommerfuglen kommer til Quebec i juni. Hunnen lægger æg på en plante med bomuldsagtige frø”)
- (9) (...) preparó la comida, **ordeñó** las vacas y se encargó del mando de los quehaceres familiares (“hun lavede maden, malkede kørerne og tog sig af de huslige gøremål”)

Verbet *aovar* stiller det krav at specifikatoren skal udfyldes af et NP

hvis kerne beskriver et insekt, og *ordeñar* kræver at komplementet skal udfyldes af et NP hvis kerne beskriver malkekvæg, sådan som det også gør sig gældende i eksemplerne. Med Cruses (2000) terminologi kan man sige at verberne *ordeñar* og *aovar* er *selectors*, og de nominale led er *selectees*.

I modsætning til eksempel (8) og (9) er sådanne selektionsrestriktioner mindre øjensynlige i (1) – (7). I disse eksempler er det nemlig vanskeligt at eksplicite et leksikalsk træk i verbet som pålægger de nominale led særlige restriktioner. Det er almindeligt at antage at det på sætningsniveau er verbet der via sin leksikalitet er bestemmende for hvilke nominale størrelser der kan optræde i en sætning (jf. fx Herslund 1996: 39), sådan som det også er tilfældet i eksempel (8) og (9), men eksempel (1) – (7) viser at selektionsrestriktioner ikke nødvendigvis altid er fordelt på den måde. I disse sætninger med verberne *poner* og *dar* er det komplementet der befinder sig på et dybere niveau i hyponomistrukturen, og det er derfor den konstituent der har flest selektionsrestriktioner. Man kan derfor sige at komplementet har større leksikalsk vægt end verbet. I overensstemmelse hermed har den leksikalske kerne i komplementet *sueño* i eksempel (6) (*la decepción me da sueño*) en leksikalsk struktur der befinder sig længere nede, dvs. på et dybere niveau, i en hyponomistruktur end det der gør sig gældende for verbet *dar*. Med andre ord kan man sige at *dar* har en mere generel betydning i forhold til andre leksemer i sin hyponomistruktur end *sueño* har i sin. Komplementet er den konstituent der beskriver **typen** af aktivitet hvorimod verbet beskriver den **generelle** aktivitet. Man kan sige at der på den måde skabes en særlig tæt forbindelse mellem verbal og komplement (jf. Herslund 1996: 107-112). Når verbalet som i eksempel (6) ikke er i besiddelse af den leksikalske vægt, siger man at det fungerer som **støtteverbum**.

Flere går så vidt som til at sige at støtteverber er karakteriseret ved at være tomme (fx Blanco Escoda 2000) og kun har som funktion at angive tempus, modus og aspekt. Efter min opfattelse giver det ikke mening at betegne sproglige størrelser som tomme. Hvis ord kan være tomme, ville det ikke være muligt at forklare hvorfor de kan optræde i nogle sproglige sammenhænge og ikke i andre; det er jo netop *dar*'s betydning i eksempel (6) der gør at det kan opfylde de restriktioner som er

indeholdt i *sueño*. Det der gør sig gældende, er at visse leksemers betydning kan være mere “ubestemmelig” end andre leksemers betydning; de kræver kontekst for at kunne tilskrives en præcis betydning, og det er det der i høj grad gør sig gældende med de verber der bruges som støtteverber på spansk. Müller (1998: 79) nævner følgende verber der på spansk kan fungere som støtteverber: *hacer, realizar, llevar a cabo, cometer, practicar, efectuar, lanzar, tener, dar, tomar*. Det at støtteverber i spansk har en meget generel betydning, kan hænge sammen med at spansk er et exocentrisk sprog (Korzen & Lundquist (eds.) 2003: 20-21), dvs. at det i spansk er substantiverne frem for verberne der indeholder den mest præcise leksikalske information.

Det skal understreges at det at være støtteverbum ikke er en iboende egenskab ved et bestemt verbum, men en funktion visse verber kan have i visse sammenhænge. Som vi skal se i det følgende afsnit, fungerer *dio* for eksempel ikke som støtteverbum i eksempel (7) (*luego tu madre te despertó y te dio un vaso de leche*). Dvs. at visse verber semantisk set kan fungere på forskellige måder i forhold til komplementet. I den forstand kan man til en vis grad sammenligne den rolle som kategorien ‘støtteverbum’ spiller i verbalsyntaksen, med den kategori i nominalsyntaksen som Thrane (1980) betegner som *E-classifier* (fx *group, pair*) og med Heltofts (1995) kategori ‘kvantumsangivelse’. De substantiver der kan have denne funktion, er karakteriseret ved at have to funktioner, dels en “rent leksikalsk” funktion, dels en funktion som *E-classifier*.

3. Komplekse prædikater – betingelser

At sige at et verbum har en rummelig betydning, er selvsagt ikke et kriterium i sig selv for at bestemme at det kan fungere som støtteverbum. Det er snarere en leksikalsk forudsætning. I modsætning til flere andre søger fx Korzen (1998, 2002), Herslund (1996) og Herslund & Baron (1998) at definere et præcist kriteriesæt for funktionen.

Herslund bruger betegnelsen verbo-nominal konstruktion, VNP, om kombinationen af støtteverbum og NP. Han stiller som kriterium at det substantiv som komplementet indeholder, skal beskrive et **object effectum** snarere end et **object affectum**.

Ifølge Herslund & Baron (1998) er forholdet mellem object effectum og støtteverbum karakteriseret ved at resultere i telisk aktionsart, eller med andre ord: De to størrelser udtrykker tilsammen en kompleks aktion. Støtteverbet udtrykker en aktivitet og komplementet resultatet af denne.

Det er ydermere karakteristisk for komplekse prædikater at støtteverbet og komplementets agens er udtrykt i subjektet.¹ Dette ses i følgende eksempler.

- (10a) *Libia dio un grito de alegría* (“Libia gav et skrig af glæde”)
(10b) **Libia le dio un grito de alegría de Lucas* (“Libia gav Lucas’ skrig af glæde”)

I (10a) og (10b) er agens udtrykt i subjektet *Libia*. (10b) viser at et præpositionssyntaxme der angiver en anden agens for ‘skrige’-aktiviteten udtrykt i komplementet, ikke kan tilføjes. Agens for denne handling er nemlig angivet i sætningens subjekt.

I modsætning hertil er det i følgende eksempel (11) muligt at tilføje et PP der angiver agens. I (11) angiver subjektet *Libia* nemlig kun agens for verbalet *oyó* og ikke for handlingen udtrykt i komplementet *grito*. Ifølge dette kriterium er *oir* altså ikke støtteverbum i denne konstruktion.

- (11) *Libia oyó un grito de alegría de Lucas* (“Libia hørte Lucas’ skrig af glæde”)

Hensigten med ovennævnte kriterier er at vise hvornår et verbum fungerer som støtteverbum og hvornår det har “leksikalsk vægt”. Det følgende viser skellet mellem støtteverber og såkaldt faste forbindelser. Ifølge Namer & Schmidt (www.univ-nancy2fr/pers/namer/PUBLIS/Puns97.doc) udgøres kernen i komplementet i konstruktioner med støtteverber af et prædikativt substantiv. Et sådant defineres som et valent substantiv. Konstruktioner med støtteverber er afledt af en NP-struktur hvor dette substantiv er kerne som illustreret ved følgende eksempel:

1. Dette kræver dog at subjektsreferenten er agentiv, jf. Hein (2003: 22).

- (12a) La menor de las muchachas le dio un beso y se colgó del brazo (“den yngste af pigerne gav ham et kys og klyngede sig til hans arm”)
- (12b) El beso de la menor de las muchachas (“den yngste piges kys”)

Denne konstruktion er derimod ikke mulig i (5) (*la gente se dio cuenta de su poder*). Dette fremgår af (13) nedenfor.

- (13) *la cuenta de la gente

Ifølge Namer & Schmidt er *darse cuenta* derfor en fast forbindelse og ikke en støtteverbumbonstruktion.

Som nævnt i indledningen er ovenfor nævnte betingelsers tilstedeværelse en forudsætning for etableringen af komplekse prædikater. Det følgende afsnit har til formål at redegøre for denne etablering.

4. Etablering af komplekse prædikater som leksikalsk kategori

4.1. Komplexitet

Det er en udbredt betragtning at sproglige udtryk er kompositionelle, dvs. komplekse størrelses betydning er en funktion af betydningen af deres dele.² Dette gælder følgelig også komplekse prædikater. Men måden hvorpå denne kompositionalitet defineres, varierer. Mange har teoretiseret over hvordan sådanne strukturer kan beskrives, heriblandt S. Dik. Ifølge Dik (1989) kan sætningers struktur beskrives ved en underliggende struktur. Denne underliggende struktur består af en række lag der kan kombineres indbyrdes således at der skabes nye lag. De mest basale elementer i disse lag er prædikater og termer, hvoraf prædikater betegner egenskaber eller relationer, og termer betegner entiteter. Disse elementer kan kombineres således at der dannes en prædikation. Ifølge Dik er kompleksitet altså en “simpel kombination” af komponenter.

2. I en kognitiv reformulering skal dette forstås således: *the semantic effect of a complex expression is a function of the semantic effect of its parts, plus the semantic effect of the structural rules by which it is composed* (Thrane 1997: 238).

Herslund & Baron (1998) bruger Diks begreb *predicate formation* i deres beskrivelse af VNPs struktur. I den Funktionelle Grammatik anvendes dette begreb i en forklaring af hvordan såkaldte prædikative rammer (dvs. den ramme der er udgangspunktet for dannelse af prædikationer) afledes fra andre prædikative rammer eller fra fundamentale prædikater. Ifølge Herslund & Baron kan også kombinationen af VP og NP dannes ved hjælp af *predicate formation*, og analysen er dermed at betragte som en udvidelse af Diks beskrivelsesapparat.

En anden måde at betragte kompleksitet på er at skelne mellem funktionelle og leksikalske størrelser sådan som det gøres hos Thrane (1983). Ifølge denne tankegang er det et funktionelt element “der gør et leksikalsk element til noget andet”, dvs. det kommer til at indgå i en anden og større sproglig kategori (jf. nedenfor).

Det som i hvert fald adskiller de to fremstillinger, er den måde hvorpå de enkelte niveauer dannes. Hos Dik sker det ved simpel kombination af to kategorier. Hos Thrane opdeles kategorier i to typer hvoraf den ene har som funktion at “gøre noget ved den anden”; at inkludere den anden på et andet og mere komplekst niveau. Fordelen ved denne sidstnævnte betragtning er efter min opfattelse at den forklarer hvordan to størrelser interagerer i kraft af deres kategoriale tilhørsforhold, og at det derved forklares hvordan en kompleks størrelse skabes. Denne har i den forstand stor forklaringsværdi og vil derfor udgøre grundlaget for den forklaring der gives af komplekse prædikater i det følgende.

4.2. *Kompleksitet forstået som unifikation*

Som nævnt ovenfor, forstås forholdet mellem leksikalske og funktionelle størrelser altså således at funktionelle størrelser placerer leksikalske størrelser i en anden og større kategori. Med Thranes (1983: 166) ord: “*members of FCs (functional categories –HD) map members of CCs (contentive categories –HD) into something else*”. Fra et instruktionssemantisk synspunkt kan dette uddybes ved at antage at funktionelle størrelser indeholder instrukser til modtager om at forstå de leksikalske størrelser på en bestemt måde. For eksempel er det determinativet der instruerer modtager om at forstå kombinationen af determinativ og substantiv som et NP. I formaliseringen nedenfor er det determinativet D der er en funktionel kategori som har substantivet N i sit virkefelt. Når D “virker på” N, fås NP.

$d(N) \rightarrow dn \rightarrow NP$

Den antagelse at to sproglige størrelser forenes sådan at de udgør et mere komplekst sprogligt udtryk, udbygges her vha. begrebet **unifikation**. Begrebet ‘unifikation’ er hentet fra unifikationsgrammatikken der er et samlebegreb for en række formelle lingvistiske teorier (jf. Jensen og Vikner (1996)). Det centrale for disse teorier er mængder af træk-værdi-par. Formelt defineres unifikation på følgende måde:

Unifikation af to kategorier A og B er den mindste kategori C som udvider både A og B, hvis der findes en sådan kategori. Hvis der ikke findes en sådan kategori, er unifikationen undefineret (Jensen & Vikner 1996: 95).

Uformelt vil dette sige at to kategorier tilsammen kan danne en ny og større kategori. Denne kategori er en udvidelse af de to unificerede kategorier da begge er en delmængde af denne. En betingelse for at udvidelse er mulig er at de to kategorier der skal udvides, er komplementære således at der ikke foreligger kontradiktion. I praksis vil det sige at fx kategorien *sg* ikke kan udvides med *pl* da en sproglig størrelse selvsagt ikke kan have begge numerusformer. Om udvidelsesbegrebets funktion i unifikation kan man sige at det er det der giver mulighed for at producere nye kategorier og definitioner.

Til illustration af princippet kan man antage at der er to kategorier, A og B, hvor A udgøres af $\{NP, mask\}$ og B af $\{NP, sg, mask\}$. Unifikationen, C, af A og B er den mindste kategori der udvider både A og B, nemlig $\{NP, sg, mask\}$ sådan som det er vist i figur 1.

Figur (1):

C:

CAT	<i>NP</i>
NUM	<i>sg</i>
CAT	<i>mask</i>

I denne unifikation er der tale om et delvist overlap mellem de to unificerede kategorier idet de to kategorier til dels indeholder de samme trækstrukturer. Men også kategorier uden sammenfald kan unificeres, sådan som i følgende eksempel.

Figur (2):

A:

$$\left[\begin{array}{cc} \text{CAT} & \text{NP} \end{array} \right]$$

Figur (3):

B:

$$\left[\begin{array}{cc} \text{CAT} & \text{ART} \end{array} \right]$$

Figur (4):

C:

$$\left[\begin{array}{cc} \text{CAT} & \text{NP} \\ \text{CAT} & \text{ART} \end{array} \right]$$

I relation til den instruktionelle tilgang skal unifikation generelt set forstås på den måde at det er den ene af de to unificerede størrelser der instruerer modtager om at unificere de pågældende kategorier.

4.3. Komplekse prædikater forstået som unifikation

Som nævnt indledningsvist, er antagelsen den at det komplekse prædikat er en unifikation af verbal og komplement. Dette indebærer ifølge ovenstående at der er en funktionel størrelse der instruerer modtager om at forstå de to konstituenters som en unifikation, et komplekst prædikat. Da der ikke er en konkret, sproglig kategori i strukturen der kan påtage sig denne rolle, må den findes på et abstrakt plan, dvs. en abstraktion³ der kan operere når visse betingelser hos strukturens medlemmer er opfyldt. Sagt med andre ord skal trækstrukturen i det komplekse prædikats konstituenters opfylde bestemte betingelser for at

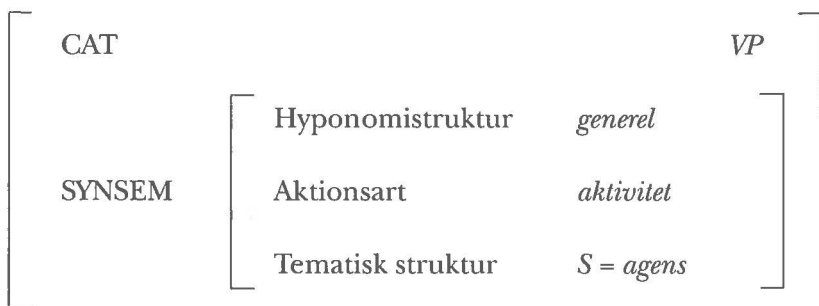
3. Jævnfør Pollock (1989), der foreslår den maksimale projektion Agr som et abstrakt kongruensmorfem: *agreement phrase*.

den abstrakte kerne kan operere således at de to konstituenten forstås som et komplekst prædikat. Dette afsnit har til formål at specificere disse betingelser i en unifikationsstruktur.

Hver af de to konstituenten i det komplekse prædikat udgør en træstruktur, dvs. en mængde af træspecifikationer. Uformelt sagt repræsenterer en træspecifikation et sprogligt udtryks egenskaber. En træspecifikation formaliseres som et ordnet par, <TRÆK, VÆRDI>, hvor træk skal forstås som synonymt med trænavn (Jensen & Vikner 1996: 17). Med dette udgangspunkt kan VP og KOMP betegnes som træspecifikationer: <CAT, VP>; <CAT, KOMP>. Det fremgår således at VP og KOMP er betragtet som atomiske værdier. Men en værdi kan også være ikke-atomisk, dvs. den kan i sig selv udgøre en træstruktur. Jeg vil antage at de to konstituenten i det komplekse prædikat hver især består af (mindst) to træspecifikationer hvoraf den ene er som ovenfor specificeret, og den anden har en ikke-atomisk værdi. Denne ikke-atomiske værdi er en formaliseret samling af de betingelser der er beskrevet i det foregående.

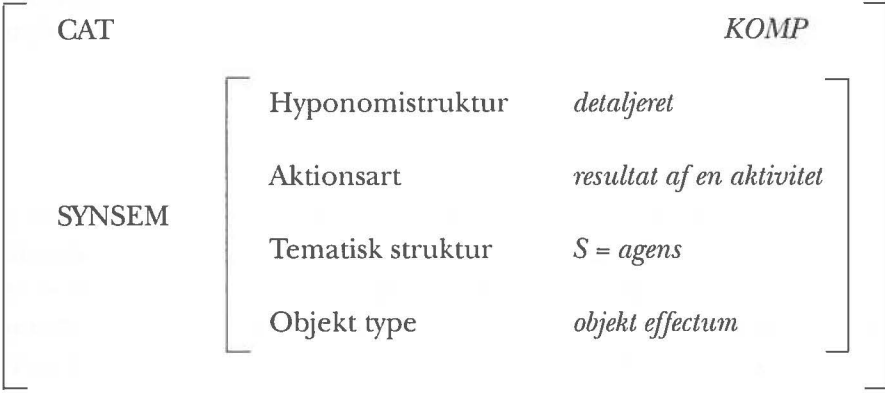
I nedenstående figur (5), der illustrerer VPs træstruktur, er der i overensstemmelse hermed anført to træspecifikationer. Dels den atomiske, dels den ikke-atomiske. Sidstnævnte er en samling af semantisk-syntaktiske træspecifikationer som kan samles under trækket SYNSEM.

Figur (5):

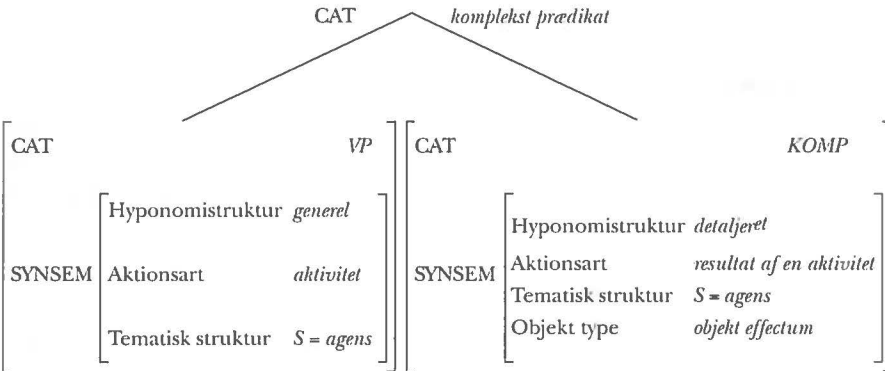
Det samme gør sig gældende for illustrationen af komplementets træstruktur sådan som det fremgår af figur (6):

Figur (6):

Det antages nu at når betingelserne i de to konstituenters trækspecifikationer er opfyldt, kan den funktionelle kerne operere således at der dannes et komplekst prædikat. Dette er illustreret i følgende figur (7):

Figur (7):

Unifikationen af de to leksikalske størrelser betragtes altså som en leksikalsk operation der har en ny leksikalsk størrelse som output. Den svarer i den forstand til den operation i syntaksen hvor kombinationen af flere ord danner syntagmer, blot er output ikke et syntagma, men en ny leksikalsk størrelse. Forskellen ligger altså i outputs kategoriale status.

Inden for morfologi kan man parallelisere til den leksikalske operation derivation i den forstand at et derivativaffiks er en funktionel størrelse der konverterer et medlem af en ordklasse til et medlem af en anden ordklasse.

5. Konklusion

Konkluderende kan man sige at artiklen forklarer dannelsen af komplekse prædikater som en dynamisk proces. Udgangspunktet for denne forklaring er at jo højere oppe i hyponomistrukturen et verbum placerer sig, des større er dets mulighed for at kunne fungere som støtteverbum i et komplekst prædikat. Den anden part i prædikatet, komplementet, er i besiddelse af størst leksikalsk vægt idet det befinder sig på et dybere niveau i sin hyponomistrukturen.

For at kombinationen af verbal og komplement kan karakteriseres som et kompleks prædikat, skal bestemte betingelser være opfyldt. Det at disse betingelser er opfyldt, tillader en funktionel, abstrakt kernes operationer. Denne proces forklares som en leksikalsk operation, en unifikation, hvis output er en ny, og mere kompleks, leksikalsk størrelse.

Henvisninger

- Baron, I. & M. Herslund (1998). Support Verb Constructions as Predicate Formation. H. Olbertz, K. Hengeveld & J. Sánchez García (eds.) *The Structure of the Lexicon in Functional Grammar*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins.
- Blanco Escoda, X. (2000). Verbos soporte y clases de predicados en español. *Lingüística española actual* 22. 99-117.
- Dik, S.C. (1989). *The Theory of Functional Grammar*. Dordrecht: Foris Publications.
- Cruse, D.A. (2000). *Meaning in Language*. Oxford: Oxford Linguistics.
- Hein, B. (2003). *Oversættelse af Verbo-Nominale Prædikater i EU-tekster*. Ph.d.-afhandling. Copenhagen Working Papers in LSP. Handelshøjskolen i København.
- Baron, I. & M. Herslund (1995). Transitivitet og verbonominale prædikater. *KLIMT: fagling – Rapport* 1. 1-22.
- Heltoft, L. (1995). Det danske nominals udtryks- og indholdssyntaks

- et dependensanalytisk forsøg. M. Herslund (ed.) *Ny Forskning i Grammatik 3*. Odense: Odense Universitetsforlag. 7-34.
- Herslund, M. (ed.) (1996). *Det franske sprog: valens og transitivitet, kap. III, foreløbig version*.
- Jensen, P.A. & C. Vikner (1996). Natursprogsbehandling og unifikationsgrammatik. *Computational Linguistics 2*. København: Handelshøjskolen Forlag.
- Korzen, I. (1998). *At tale om ting*. Copenhagen Working Papers in LSP. Handelshøjskolen i København.
- Korzen, I. (2002). Noun Incorporation in Italian. O. Nedergaard Thomsen & M. Herslund (eds.). *Complex Predicates and Incorporation. A Functional Perspective*. Copenhagen: C.A. Reitzel. 207-266 (Travaux du Cercle Linguistique de Copenhague Vol. XXXII).
- Korzen, I. & L. Lundquist (eds.) (2003). *Sprogtypologi og oversættelse*. København: Samfundslitteratur.
- Müller, H.H. (1998). *Substantivsyntagmer i spansk*. Ph.d.-afhandling. Copenhagen Working Papers in LSP. Handelshøjskolen i København.
- Namer, F. & P. Schmidt (2003). *Support verb Constructions in a Typed Feature Structure Framework*. www.univ-nancy2fr/pers/namer/PUBLIS/Puns97.doc.
- Pollock, J.-Y. (1989): Verb movement, Universal Grammar, and the structure of IP, I *Linguistic Inquiry*, 20: 365-424.
- Spencer, A. (1991). *Morphological Theory*. Oxford: Basil Blackwell.
- Thrane, T. (1980). *Referential-semantic analysis*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Thrane, T. (1983). On the universality of AUX. Thrane, T. (ed.) *Acta Linguistica Hafniensia*, vol. 18/2. Copenhagen: C.A. Reitzel.
- Thrane, T. (1997). Understanding Semantics. C. Bache & A. Klinge (eds.). *Sounds, Structures and Senses*. Odense: Odense Universitetsforlag.

